

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum IV. Decretalium, per viginti, & unum Titulos distributum, De
Sponsalibus, Et Matrimoniis, eorumque impedimentis, ac dispensationibus,

...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1702

§. II. Quid dicendum, si erratum sit narrando unum impedimentum pro
altero?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73058](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73058)

verbis ejus non comprehenditur, quamvis si is petitus esset, literæ similiter concederentur, ut allegat Innoc. in *c. super literis de rescript. n. 3.*

2208. In hac controversia dicendum videtur, in casu, quo error in dicecesi impetrantis dispensationem, solum commissus est à Curialibus in describendo, non obstare valori dispensationis, si mandatum exequatur impetrantis Ordinarius legitimus in supplicatione expressus, & Pontifici propositus licet inscriptio per errorem facta sit ad alium; quia, cum ejus valor pendeat ab intentione committentis; & hæc in præsentis casu non deficiat (quia ponitur, quod legitimus ejus Ordinarius in supplicatione expressus, ac propositus fuerit; & hic in eum consenserit) nihil deficit, necessarium ad valorem. Quando autem dicitur, quod error etiam culpâ carens, non efficiat, ut rescriptum extendatur ad casum sub verbis rescripti non comprehendit, intelligendum venit de errore circa substantia rescripti, & quando intervenit in supplicatione Pontifici proposita; non autem si extra hunc casum, ex solo errore scribentium, ut in simili dictum est alibi.

2209. Ex hoc colligitur, quod, si in supplicatione fuisset erratum in dicecesi, loco dicecensis, in qua est impetrans, aliam nominando, & hæc Pontifici proposita esset cum inscriptione mandati ad hujus ordinarium, hunc mandatum exequi non posse; quia Pontifex non consensit in hunc, nisi ex suppositione, quod sit legitimus Ordinarius impetrantis. Nec obstat, quod Pontifex consensisset in eum, qui est Ordinarius legitimus, si fuisset expressus. Nam voluntas, quæ non est, sed esset, in dispensationibus nihil operatur, sed tantum operaretur, ut alibi diximus.

§. II.

Quid dicendum, si erratum sit narrando unum impedimentum pro altero?

2210. Casus est: Oratores sunt in certo gradu consanguinitatis, & in mandato exprimitur idem gradus, sed aliud impedimentum, videlicet affinitatis; quaeritur, an, si delegatus hunc errorem deprehendat, possit exequi mandatum; &c. Si per ipsos

oratores in supplicatione Pontifici proposita, unum pro altero expressum sit, non posse; quia tunc deficit intentio Papæ, liberandi oratores ab impedimento nullatenus expresso, ut diximus n. 2208.

Quæstio est, an delegatus mandatum exequi possit in casu, quo impedimentum verè, prout est, expositum ab oratoribus, & in id sic expressum Papa consensit, & solum ob scriptoris incuriam aliud expressum est? negativam sequitur Vincenzus de Justis. l. 1. *dispens. matr. c. 4. n. 44.* quia delegatus fines mandati egredi non potest, nec literas Apostolicas aliter interpretari, quam verba sonent. *c. cum dilecta. 22. de Rescript.*

Sed affirmativam probabilius tenet Laman l. 1. *tr. 4. c. 22. n. 26.* Diana p. 8. *tr. 3. resol. 63.* & alij. quia delegatus faciendum, quod Pontifex fieri voluit in mandato, validè ac licitè procedit; sed in dato casu dispensando in impedimento per oratores expresso, & Papæ cum consensum in ejus relaxationem proposito, delegatus faceret, quod Pontifex fieri voluit in mandato. Ejus enim intentio est, ut in impedimento sibi expresso dispensetur, ut ponit casus. ergo.

Ad rationem in contrarium non verum esse, quod delegatus nec fines mandati egredi, nec literas aliter interpretari possit, quam verba sonent ex intentione ac mente mandantis; cuius ratio est, quia mandatum non debet trahi ultra intentionem mandantis. *L. non omnis. ff. si certum petatur:* bene tamen aliter, quam verba sonent ex errore solius scribentis, ubi & de mente illius, ac hujus errore, delegato constat. Et confirmatur ex ipsa doctrina, quam sequitur cit. de Justis n. 54. dicens: quod error nominis non vitiet gratiam, quando constat Papæ de Persona, cui concessa est; quia Pontifex intendit dispensationem concedere petenti, sibi propositæ, sive is sit Titius, sive Cajus; quia solum spectat gratiæ aequitatem: quæ hujus auctoris doctrinâ suppositâ sic argui potest: juxta ipsum error in nomine petentis dispensationem, non vitiat mandatum, quando Papæ constat de persona petente dispensationem; ergo nec error in nomine mandatarij, seu dicecesani vitiat mandatum, quando Papæ constat de persona mandatarij, seu Dicecesani: ergo idem rectè sequitur.

tur de errore commisso in scribendo falsum impedimentum, quando Papæ notum est impedimentum verum, & in id consentit.

§. III.

An facta delegatione Vicario, possit Episcopus se ingerere?

113. Cum ex dictis constet, mandatum dispensationis extra curiam committi locorum Ordinarijs, quæri potest, quis hoc loco veniat nomine Ordinarij? respondetur, quod non tantum Episcopus, sed etiam Vicarius Generalis; non autem Vicarius Foraneus; cum non faciat idem Tribunal cum Episcopo, ut notat Sanchez l. 3. matr. D. 29. n. 20. Pontius l. 5. c. 11. n. 12. Et quamvis nomine Ordinarij hoc loco veniant etiam inferiores Prelati, qui jurisdictionem quasi Episcopalem habent, & nullius in excelsis sunt, ac inde affirmat Sanchez l. 8. D. 27. n. 34. de ipsorum Vicarijs; contrarium tamen (de horum Vicarijs) affirmat Corradus l. 7. c. 4. n. 57. allegans, sic habere styllum Curie, & decium à sacra Congregat. quia horum officium non æquiparatur dignitati; his premissis.

114. Ad questionem, initio §. propositam, responso est negativa; quod verum est, etiam Vicario mortuo, vel absente, aut ab officio remoto; ita Sanchez cit. n. 30. Corradus cit. l. 7. c. 4. à n. 38. quorum fundamentum est ex stylo, & constanti usu Curie, nunquam alternativè litteras dispensationis Episcopo, vel Vicario committentis. Unde si Vicarius, cui mandatum commissum est, non amplius foret in officio, ejus executio fieri deberet à successore, si commissio inscripta fuisset officio Vicarij, non expresso ejus nomine; quia tunc respicit Tribunal, & non personam, adeoque delegatio non est personalis, sed realis, quæ transit ad successorem; ita Sanchez cit. n. 2. & 18. Filliuc. tom. 1. r. 10. c. 10. p. 2. n. 343. & alij.

Sed, quid, si mandatum esset directum ad Vicarium, expresso ejus nomine proprio? v. g. dilecto filio Titio, Vicario Viennensi; respondet Sanchez cit. n. 11. Bonacina de Legibus d. 1. q. 3. p. 8. n. 35. si primo loco positum sit nomen proprium ejus, delegationem esse personalem; &

mandatum adhuc per illum, esto desineret esse Vicarius, executioni mandari posse; cum mandatum factum sit personæ; ubi etiam not. in his partibus Vicarium Generalem Episcopi, & Officiale pro eodem sumi, sic ut solâ voce differant, teste Barbosa de offic. & potest. Episc. allegat. 54. n. 53.

§. IV.

An facta delegatione Episcopo, Vicarius se ingerere possit?

Communis responsio est, in causa dispensationis ad Episcopum directæ, Vicario ejus nullam competere jurisdictionem, licet alias haberet mandatum plenissimum ad cognoscendas causas delegatas, & delegandas. Nam jurisdictio, quæ nec actû, nec habitu competit, subdelegari non potest, consequenter in tali mandato non venit jurisdictio delegata aut in futurum deleganda; sic de Justis cit. l. 1. c. 4. n. 62. Pafecius in praxi Episc. p. 2. c. 4. n. 7. & alij. Quod tamen intellige, quoad nudum ministerium, seu ipsum actum dispensandi, ut colligitur ex illa clausula: Tuam conscientiam oneramus. Ex eo enim inferunt, ipsam dispensationem non posse subdelegari, eò, quod electa sit industria personæ. Corradus cit. l. 7. c. 6. à n. 4. Menoch de arbitrar. Jud. l. 1. q. 68. n. 2. & alibi.

Ex hoc inferitur, quod delegatus, non obstante illâ clausula, receptionem testium, & informationem possit alteri committere, juxta communem doctrinam, quam tradit Innoc. in c. fin. de offic. deleg. quod, quando nudum ministerium unâ cum jurisdictione committitur, non possit quidem nudum ministerium delegari, sed tantum jurisdictio, nimirum recipiendi testes, examinandi &c. Inferitur 2. ut verificentur prædicta (nimirum ea, quæ à supplicanti- bus allegata sunt) sufficere, si delegatus recipiat juramenta testium, & per alios, quibus examen commisit, intelligat, preces veritate niti, modò hi sint viri integre omnino fidei, ne delegatus per eos deceptus, cum periculo nullitatis, oratores dispense.

§. IV.